

ΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΟ ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ ΕΝΑΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

Τὸ Διδυμότειχον κατέστη ἐπίσημως γνωστὸν κατὰ τὰ μέσα τῆς ΙΔ' ἑκατονταετηρίδος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς Ἰωάννου τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὅστις κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην προσωρινήν του πρωτεύουσάν. Ὅλιγα μετὰ ταῦτα ἔτη ὁ Μουράτ Α' ἐκυρίευσεν κατὰ τὸ 1362 τὸ Διδυμότειχον καὶ κατέστησε τὴν πόλιν ταύτην πρωτεύουσάν τοῦ Ὀθωμανικοῦ κράτους μέχρι τοῦ 1365, ὅταν δηλαδὴ ἐκυριεύθη ἡ Ἀδριανούπολις, ἣτις διετέλεσε πρωτεύουσα τῶν Ὀθωμανῶν μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ 1453.

Εὐνόητον εἶνε, ὅτι τὸ Διδυμότειχον ἐξηκολούθησε καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του, φύσει ὀχυρᾶς εἰς τὰ κράσπεδα τῆς Ροδόπης καὶ δεσποζούσης ἐπὶ τῆς κοιλάδος τοῦ Ἑβρου, νὰ ἔχη μεγάλην σημασίαν στρατιωτικῶς, διὸ οἱ Τούρκοι συνέδεσαν τὰς δύο πόλεις διὰ σημαντικῆς ὁδοῦ καὶ κατέστησαν αὐτὴν σπουδαῖον κέντρον στρατιωτικόν, ἐξηκολούθησε δὲ ἡ πόλις νὰ εἶνε συνεχῶς ἔδρα ἐπάρχου καὶ μητροπολίτου μεγάλης ἐκκλησιαστικῆς περιφερείας, πλουσίας, ἀμιγυῶς καὶ κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικῆς, περιλαμβανούσης περὶ τὰ πενήτηντα ἑλληνικὰ χωρία. Εὐνόητον δέ, ὅτι εἰς τοιαύτην ἐπαρχίαν ἀπεστέλλοντο, κατὰ προτίμησιν, ἐκάστοτε οἱ ἀριστεῖς τῆς Ἱεραρχίας. Τὸ Διδυμότειχον διετήρησε πάντοτε σχολεῖα καὶ ἐκαλλιέργησε, κατὰ τὸ ἐνόν, τὰ ἑλληνικὰ γράμματα ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Θρακικὴν πρωτεύουσάν, τηρουμένων, ἐννοεῖται τῶν ἀναλογιῶν. Ἐπειδὴ δὲ καθ' ὅλους ἀνεξαίρετως τοὺς αἰῶνας ἐπὶ Τουρκοκρατίας εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν ἤχμαζον τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, οἱ ἀστυναίτονες Διδυμοτειχίται κατέφυγον εἰς τὰ αὐτόθι σχολεῖα πρὸς τελειοποίησίν των. Ἀπὸ τὰ μέσα ὅμως τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος ἢ μᾶλλον ἀρκετὰ ἐνωρίτερον, ἐσπούδαζον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις καὶ δὴ εἰς τὰ ἀνώτερα σχολεῖα τῆς Φιλιππουπόλεως, Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν.

Τὰ γράμματα εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν κατὰ τὸν δέκατον ἑνατον πρὸ πάντων αἰῶνα ἤχμαζον, διότι σὺν τῷ χρόνῳ τὸ γυμνάσιον ἀπέκτησεν ὅλας τὰς γυμνασιακὰς τάξεις, ἐκτὸς τῆς τελευταίας, ἣτις προσετέθη κατὰ

Κ. Γ. Κουρβάνης
Ἐπιτομή: ΑΔ
τ. 27. 1940
~ 223.227

τὸ 1884. Ἐδίδαξαν δὲ εἰς αὐτὸ ὁ ἀνεπιδὸς τοῦ διασήμου ἐκ Κορνοφω-
λέας λογίου Σταματίου Παπᾶ, Ἰγνάτιος Σαράφογλου, κατόπιν ἐν Κων-
σταντινουπόλει ἀποθανὼν ὡς ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ, ὁ ἐκ Χίου ἐν τῇ
Ἑσπερίᾳ σπουδάσας γλωσσομαθῆς καὶ σοφὸς μητροπολίτης Ἀδριανου-
πόλεως Δωρόθεος Πρώτος, ὁ ἐν τῇ πατρίδι του ἐφησυχάζων πρῶην
Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κύριλλος ΣΤ', ὁ πολὺς ἱατροφιλόσοφος Στέφα-
νος Καραθεοδωρῆς, ὁ Σαράντης Ἀρχιγένης, ὁ ἐξ Ἡλείου Λογοθέτης καὶ
ἄλλοι, ἀπὸ δὲ τοῦ 1856 καὶ ἐντεῦθεν οἱ ἐν Ἀθήναις καὶ Γερμανίᾳ τὴν
φιλολογίαν καὶ φιλοσοφίαν σπουδάσαντες Ἀδριανουπολίται Χρῆστος
Παπαδόπουλος καὶ Βασίλειος Γρηγοριάδης.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην καὶ τὰ σχολεῖα τοῦ Διδυμοτείχου ἤρχισαν
πάλιν ἐνισχυόμενα καὶ πολλοὶ ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐσπούδαζον
μαθήματα εἰς ἀνωτέρας γυμνασιακὰς σχολάς, τὰς ὁποίας εἶχεν ἰδρῦσει ἡ
φιλογένεια καὶ ἡ φιλομουσία τοῦ δουλεύοντος Γένους.

Ἐκ τῶν γνωστῶν λογίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶνε ὁ ἱερομόναχος
Πολύκαρπος Ἰβηρίτης ἐκ Διδυμοτείχου, ὅστις ἐχορημάτισε ἡγούμενος τοῦ
ἐν Κορνοφωλέᾳ Ἰβηρικῶν Μετοχίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἦτο,
κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν, ἀνήρ ἐγγουμμάτος, εὐσεβῆς καὶ χρηστός, φιλό-
μουσος καὶ φιλογενῆς καὶ κατεδάφισας τὸν ἐτοιμόρροπον ναόν, ἐπὶ τῆς
ἰδίας θέσεως, μεταξὺ δύο πηγῶν, ἰδίαις δαπάναις, ἐπιστασίᾳ καὶ πόνῳ
ἔκτισε τὸν σημερινὸν ναὸν κατὰ τὸ ἔτος 1854.

Σύγχρονος τοῦ Πολυκάρπου ἦτο ὁ **Ἰωσήφ** Νικ. Δανηλάκογλου ἡ
Λογοθέτης, μικρότερος ἀδελφὸς τριῶν ἄλλων ἐξ ἐγκρίτου οἰκογενείας τοῦ
Διδυμοτείχου. Οὗτος καλῶς ἐκπαιδευθεὶς καὶ τὸν μοναχικὸν καὶ αὐτὸς
βίον ἀσπασθεὶς ἐγένετο κατ' ἀρχὰς πρωτοσύγκελλος τῆς ἀγ. Μητροπόλεως
Χαλκηδόνος καὶ κατόπιν κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1855 μητροπολίτης τῆς ἀκμα-
ζούσης τότε ἐπαρχίας Λιτίσης. Ἦτο πεπαιδευμένος ἀνήρ, ρέκτης καὶ δρα-
στήριος, εἶχε δὲ πλουσιωτάτην βιβλιοθήκην, διασπαθισθεῖσαν μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ ἀστόργως, τῆδε ἀκείσε. Δυστυχῶς ὁ Ἰωσήφ εἶχε χαρακτῆρα
ἀτάσθαλον, διὸ καὶ (ὡς γράφει εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους του
ὁ Ἅγιος Σάρδεων Γερμανὸς) «διὰ λόγους ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν
ἐκαύθη καὶ τέλεον ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τῆς ἐπαρχίας του τὸ 1861».

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, ἀπὸ τοῦ 1858 καὶ ἐφεξῆς ὁ ἐκ Διδυμοτείχου **Κα-
καρῆς** ἐδίδασκεν ἐπιτυχῶς καὶ εὐδοκίμως εἰς τὰς κατωτέρας γυμνασιακὰς
τάξεις τοῦ γυμνασίου Ἀδριανουπόλεως τὰ ἑλληνικὰ γράμματα. Ἦτο οὗτος
διδάσκαλος ἐγκυκλοπαιδικῶς κατηρτισμένος καὶ τὸν διέκρινε γραμματικὴ
μόρφωσις.

Εἶνε παγκοίνως γνωστὸν, ὅτι ἐπὶ τουρκοκρατίας οἱ ἀρχιερεῖς ἦσαν
οἱ στυλοβάται τῶν γραμμάτων καὶ ὅτι ἡ μητροπολιτικὴ μέριμνα ἐρρῦθμιζε

καὶ ἐνίσχυε τὴν ἐθνικὴν ἐκπαίδευσιν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀδράνεια καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν ἐμάρανε καὶ κατέσκαπτεν αὐτήν. Ἦδη, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1847 μητροπολίτης Διδυμοτείχου ἐξελέγη ὁ μέγας Πρωτοσύγκελλος Μελέτιος καὶ ἀπὸ τούτου μέχρι τοῦ 1893 ἐπηκολούθησε σειρά ἐπιλέκτων ἀρχιερέων, διακρινομένων διὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν τῶν παιδείαν καὶ μόρφωσιν, φιλογένειαν καὶ φιλομουσίαν. Τὸ 1860 εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Διδυμοτείχου ἀνήχθη ὁ ἐπίσκοπος Συνάδων **Μελέτιος**, καὶ τὸ 1868 ὁ ἐξ Ἀδριανουπόλεως **Διονύσιος**, ὁ κατόπιν Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης καὶ μετὰ τοῦτον ἐκ περιτροπῆς οἱ μητροπολίται Σωφρόνιος καὶ Μελέτιος μέχρι τοῦ 1878 καὶ μετ' αὐτοὺς ὁ ἐκ Σμύρνης Μεθόδιος, ὅστις ἐκ Μεγάλων Πρωτοσυγγέλλων ὀρμώμενος ἐχρημάτισε μητροπολίτης Μιτυλήνης, Καισαρείας καὶ Διδυμοτείχου ἀπὸ τοῦ 1878—1893. Ὁ **Μεθόδιος** ἦτο ἀνὴρ εὐπαιδευτος, εἰς ἄκρον ἀφιλοχρήματος καὶ ὑπερβολικὰ φιλόμουσος. Τὰ σχολεῖα τοῦ Διδυμοτείχου ἤκμασαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τούτων, διότι ἐμερίμνησε σοβαρῶς καὶ δι' ἴδιον του πολλάκις οἰκονομικῶν θυσίων, ὅπως εἰσαχθῆ, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1879 ἀκόμη, τὸ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν τὸ πρῶτον εἰσαχθὲν νεώτερον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα τῆς ἑξατάξιου ἀστικῆς σχολῆς, εἰς τὸ Διδυμότειχον καὶ ἀμέσως ἀπὸ τοῦ κέντρου εἰς τὰ χωρία τῆς ἐπαρχίας του. Διευθύνται τῆς ἀστικῆς σχολῆς Διδυμοτείχου διετέλεσαν ἐπὶ ἔτη ἱκανὰ κατὰ πρῶτον οἱ ἐκ τοῦ Διδασκαλείου Θεσσαλονίκης ἐπὶ Παπαμάρκου ἀποφοιτήσαντες δοκιμάτατοι διδασκαλισταὶ Γεώργιος Τακαντζᾶς Μακεδὼν καὶ Κ. Τσιρώνης ἐξ Ἠπείρου, τούτων δὲ τὸ ἀρτίον ἐκπαιδευτικὸν σύστημα ἠκολούθησεν ἀκαμάτως καὶ ἐπιτυχῶς ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὁ Νικόλ. Δ. Πετσιόγλου.

Μετὰ τὸ 1893, τὸν μητροπολίτου Μεθοδίου προβιβασθέντος εἰς τὸν μητροπολιτικὸν θρόνον Μιτυλήνης, ἡ διὰ τὰ ἐκπαιδευτήρια μητροπολιτικῆ μέριμνα σβύνει ἐντελῶς καὶ τὴν φροντίδα διὰ τὴν καλὴν καὶ κανονικὴν τῶν λειτουργίαν εἰς τὴν ἐπαρχίαν γενικῶς ἀναλαμβάνει μονοπλευρῶς ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ὅπου, ἐννοεῖται, ὑπῆρχε τοιαύτη. Εὐτυχῶς διὰ τὸ Διδυμότειχον, οὐδέποτε ἀπέλιπεν αὐτῷ αὕτη καὶ πάντοτε ἐλειτούργησαν καλῶς τὰ σχολεῖά της.

Τὸν Μεθόδιον διεδέχθη Φιλόθεος ὁ οἰνόφυλξ, ὁ μέχρι παρακρούσεων ἐν μέσῳ συνεχοῦς πότου, ἀπὸ ὄρθρου βανθῆος, σπαταλήσας οἰκτρῶς καὶ ἀναξιοπρεπῶς τὸν βίον του. Τούτου, μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας τοῦ ἀλγοῦντος ποιμνίου του, ἀπομακρυνθέντος ἐξελέγη μητροπολίτης Διδυμοτείχου ὁ Κωνσταντῖνος Βαφειδῆς, ὅστις δυστυχῶς ἀπέθανε προῶρως καὶ τὸν διεδέχθη ὁ νεώτερος ἀδελφός του **Φιλάρετος** Βαφειδῆς, τέως Τραπεζοῦντος καὶ Καστορίας.

Εἶνε ἄκρως λυπηρόν, ὅτι τὸν σοφὸν συγγραφέα καὶ καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τῆς Χάλκης, τὸν ὁποῖον

διέκρινε τόση χαρακτήρος ευγένεια και λεπτότης συμπεριφορᾶς και κήρυγμα εκτάκτως ἀπλοῦν και ἐποικοδομητικόν, τὸν ἐπεβάρυνε και ἐχαρακτήριζε τόση ἀδιαφορία διὰ τοὺς ἱερεῖς και τὰ σχολεῖα τῆς ἐπαρχίας του. Ἄρκει νὰ σημειώσωμεν μὲ ψυχικὴν δδύνην, ὅτι ἐπὶ τῆς μακρᾶς του, ἐπὶ 28 ἔτη, ποιμαντορίας του ἐχειροτονήθησαν οὐλαμοὶ ἀναφαβήτων ἱερέων, ἀσκουμένων μετὰ τὴν χειροτονίαν τῶν ἐπιμόνως ἐπὶ ἔτη εἰς τὴν ἀπλὴν ἀνάγνωσιν και διδασκάλων τελείως ἀγραμμάτων, τῶν περιωνύμων κατὰ τοὺς χρόνους τούτους εἰς τὴν ἐπαρχίαν Διδυμοτείχου, δυστυχῶς δὲ και εἰς τὴν ὁμοροῦσαν ἐπαρχίαν Λιτίσης, γ ρ α μ μ α τ ῖ κ η δ ω ν !

Ὡς εἴπομεν ἀνωτέρω, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μελετίου (1848) ἀρχίζει συστηματικὴ ἐπιμέλεια εἰς τὸ Διδυμοτεῖχον ἢ ἐκπαίδευσις και ἀναφαίνεται τάξις πολυπληθῆς λογίων, διανοουμένων και ἐγγραμμάτων πολιτῶν.

Τὴν πρωτεύουσαν μεταξὺ αὐτῶν θέσιν κατέχει ὁ **Εὐστάθιος Καβάσιλας** ἰατρός, ὅστις ἀπὸ ἰατρικῆς μὲν ἀπόψεως καθυστέρει εἰς βαθμὸν καταφανῶς ἀνεπαρκῆ, ἀλλ' ἀπὸ κοινωνικῆς και κοινοτικῆς ἔδρασεν ὡς πρωταρχικὸς παράγων και συντελεστὴς ἐν τῇ διακονίᾳ τῆς πατρίδος του, ὡς ἰσοβίως διατελέσας δημογέρον και ἐπαξίως διαχειρισθεὶς τὸ ἀξίωμα τοῦτο και συντέλεσε τὰ μάλιστα εἰς τὴν κοινωνικὴν ῥύθμισιν και τὴν ἐκπαιδευτικὴν ὀργάνωσιν τῆς πατρίδος του. Τελειόφοιτος τῆς Μ. τοῦ Γένους σχολῆς, ἦτο κράτιστος ἑλληνιστὴς, διεκρίνετο δὲ διὰ τὴν εὐθικρισίαν και τὴν διοικητικὴν του ἐμπειρίαν και ἰκανότητά.

Τέκνα τῆς ἐποχῆς ταύτης εἶναι οἱ Βλαχόπουλοι. Ὁ **Κωνσταντῖνος Βλαχόπουλος** σπουδᾶσας εἰς Γυμνάσιον τῶν Ἀθηνῶν διεκρίνετο διὰ τὴν γλωσσομάθειαν και ἐγκυκλοπαιδικότητά του, τὴν δραστηριότητα και τὴν ἐπιχειρηματικὴν του ἰκανότητα. Ἄνευ πόρων και μὲ ἀνεκδιηγῆτους στερήσεις ἐξέδωκε κατὰ τὸ ἔτος 1892 τὸ ἑβδομαδιαῖον περιοδικὸν ὁ «**Ἐβρος**» και μετὰ ἐν ἔτει μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς δισεβδομαδιαίαν ἐφημερίδα, ἐκδιδομένην ἀνελλιπῶς μέχρι τῶν βαλκανικῶν πολέμων, συντελέσας οὕτω πολὺ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἰς τὴν πνευματικὴν κίνησιν τῆς Θράκης. Τούτου ἀδελφὸς νεώτερος ἦτο ὁ Περικλῆς Βλαχόπουλος, δόκιμος γραμματικὸς, νοῦς δυνατὸς και πνεῦμα διοικητικὸν και ὡς γραμματεὺς τῆς δημογεροντίας διατελέσας ὑπῆρξεν ὁ ρυθμιστὴς τῶν κοινοτικῶν πραγμάτων τοῦ Διδυμοτεῖχου.

Ὀλίγον ἀρχαιότερος τούτων εἶνε ὁ Γεώργιος **Ἀναγνωστόπουλος** ὅστις σπουδᾶσας ἐν Ἀθήναις και Γερμανίᾳ ὑπῆρξε δοκιμώτατος καθηγητὴς και εἶτα γυμνασιάρχης Κορυτσᾶς και Μοναστηρίου. Μετὰ τούτους ἔρχεται ὁ Ἀδαμάντιος **Ταμβακίδης**, ὅστις ἐπὶ ἔτη μακρὰ διετέλεσε κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς δημοδιδάσκαλος, ἔπειτα, δὲ καθηγητὴς και ὡς γυμνασιάρχης Σουφλίου, Σιδηροκάστρου και νῦν Ἀλεξανδρουπόλεως ἀπὸ διετίας, διακρινόμενος διὰ τὸν ἀνεπιτήδευτον και ἀπέριττον χαρακτήρα του,

τὴν φιλολογικὴν ἀριότητα καὶ σπανίαν λογοτεχνικὴν γλαφυρότητα.

Ὡς δημοδιδάσκαλοι εὐδοκίμως καὶ εὐσυνειδήτως ἐργασθέντες διεκρίθησαν ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων μὲν ὁ Κωνστ. Παπαγιαννόπουλος καὶ ὁ Δημήτριος Βαλτζής, ὁ ἐπιλεγόμενος ἀπλῶς «δάσκαλος Δημητρός», διδάξας ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐθνοπρεπῶς καὶ ἐθνωφελῶς εἰς τὸ Μικρὸν καὶ Μέγα Δέρειον (τὰ δύο ἐπὶ τῆς Ροδόλης Δερβέντια), ἐκ τῶν νεωτέρων δέ, ἐκτὸς τῶν προμνησθέντων τριῶν διευθυντῶν τῆς ἀστικῆς σχολῆς, μετὰ τὸ 1878, τοῦ Γεωργίου Τακαντζᾶ, Κωνστ. Τσιρώνη καὶ Δ. Πετσιόγλου, ὁ Θεόφιλος Εὐσταθ. Καβύσιλας, Γεώργιος Βαφειάδης καὶ Νικόλαος Κινίδης.

Μετὰ τὸν Εὐστάθιον Καβύσιλαν ἰατροὶ Διδυμοτειχίται, διπλωματοῦχοι τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν, εἶνε ὁ Δημοσθένης Βαλτζής, υἱὸς τοῦ διδασκάλου Δημητρίου Βαλτζή, οἱ ἀδελφοὶ Περικλῆς Παπαζόγλου καὶ Λεωνίδας Παπαζόγλου, ὁ Ἄ. Τζανῆς, ὁ Ἀριστοτέλης Παπαγιαννόπουλος, υἱὸς τοῦ δημοδιδασκάλου Κωνσταντίνου καὶ κατὰ τὴν ἐκπανοὴν τοῦ αἵωνος τούτου ὁ εὐδοκίμως νῦν ἐν Ἀλεξανδρουπόλει ἐξασκῶν τὴν ἱατρικὴν Ἰωάννης Ἀποστολίδης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

Σουφλίον, Ἰανουάριος 1940

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Λένος και ως γραμματικός της Δημοκρατίας διαλύσεως νουμίσματων
δημοτικής των νομισμάτων γραμμάτων των διδρυμολογίων.

Ορίων αρχαιόλογος λούτα ντε ο Γεωργίου Αναγνωστάσιος, όστις ουνο-
δάνας εν Αθήναις και Εφημερία νουμίσματων διδρυμολογίας και
ντε γραμματικός Κορυθαίος και Μοναχολογίου. Μετα τούτους επ-
χεται ο Αδαμάντιος Ταυβανίδης, όστις εοι ελν μαρπα διδρυμολογίας
και αρχάς μιν ως δημοδιδασκαλός, έουτα δε νουμίσματων και ως γρα-
μματικός Σουγγίου, Σιδυρουδαίον και τον Αφειανδρονόμου από
διδρυμολογίας, διαμνησμένος δια τον ανεπιβλήτο και άσπι Μοι γραμματι-
κά τον τιν γερογεννην άπλήλυτα και εσαναν γογολυγεννην γραμ-
μολογία.

ως δημοδιδασκαλός νουμίσματων και νουμίσματων αρχαιόλογος διε-
μνησμένος εν των αρχαιόλογων μιν ο Κωνσ. Παπαγιαννίσκος και ο Δημη-
τριος Βαζυλός, ο διαγεγόμενος άσπι "Διδρυμολογίας Δημοτικής", διδρυμολογίας
εοι μαρπα ελν νουμίσματων και νουμίσματων εν το Μουσείον και Μίση
Διπύριον (τα δύο εοι της Ρόδους διδρυμολογίας), εν των νεολόγων δε, εντός
των επομνησθέντων των διδρυμολογίων της αόλων έχουμ, μετα το
1878, τον Γεωργίου Ταναυφά, Κωνσ. Τσιρώνη και Δ. Παλιόχοου,
ο Ορόγγος Ενολάδ. Καβάσηας, Γεωργίου Βαφειάδης και Νουμάς
Κινίδης.

Μετα τον Ενολάδιον Καβάσηαν έλπει διδρυμολογία, διαμνησμένος
της Νεολογίας έχουμ, εν το δημοδιδρυμολογίας Βαζυλός, νιος του διδρυμολο-
γίου Δημοτικού Βαζυλός, διδρυμολογίας Παναγιώτου και Νουμά-
δας Παναγιώτου, ο Αριστοτέλης Παναγιώτατος, νιος του δημοδιδ-
ρυμολογίου Κωνσταντίνου και μετα τιν νουμίσματων του αιώνος τούτου ο
νουμίσματων τον εν Αφειανδρονόμου έφασκων την έλπειν έφασκων
Αριστοτέλης.

Σουγγίου + ο Ν. Γ. Γαρρής Κωνσταντίνου Γ. Κουπλίδη
Ταναυφάτος 1940.